

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ V. F.**, bývajúcej v B., **2/ P. J.**, bývajúcemu v Bratislave, oboch v dovolacom konaní zastúpených JUDr. H. T., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislave**, so sídlom v Bratislave, Primaciálne námestie č. 1, IČO: 304 557, **o určenie vlastníckeho práva a o vydanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 92/2009, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. februára 2011, sp. zn. 4 Co 219/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcov **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 12. marca 2010 č.k. 21 C 92/2009-103 zamietol žalobu o určenie, že žalobcovia sú spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. X., katastrálne územie R., parcela č. X. zastavaná plocha vo výmere X. m², parcela č. X. záhrada vo výmere X. m², rodinný dom súpisné č. X. na parcele č. X., všetkých v podiele 1/ 8 (ďalej len „nehnuteľnosti“) a o vydanie predmetných podielov na dotknutých nehnuteľnostiach od žalovaného; žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Pri rozhodovaní vychádzal z toho, že reštitučné nároky sú voči všeobecnej občianskoprávnej úprave predpismi špeciálnymi, majú aplikačnú prednosť a preto vylučujú všeobecnú úpravu. Žalobcov považoval za oprávnené osoby v zmysle zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách (ďalej len zákon č. 87/1991 Zb.), ich nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu z dôvodu § 6 ods. 1 zákona č. 87/1991 Zb. podľa § 453 a Občianskeho zákonníka. Podľa § 5 ods. 2 a 4 zákona č. 87/1991 Zb. oprávnená osoba mohla vyzvať povinnú osobu na vydanie

nehnutelností do šiestich mesiacov odo dňa účinnosti zákona, inak jej nárok zanikol. Ak povinná osoba výzve nevyhovela, mohla oprávnená osoba uplatniť svoj nárok na súde v lehote jedného roka odo dňa účinnosti zákona. Zákon č. 87/1991 Zb. nadobudol účinnosť 1. apríla 1991, lehota na vydanie nehnuteľnosti uplynula 1. októbra 1991; lehota na uplatnenie nároku pred súdom uplynula 1. apríla 1992. Žalobcovia si svoj reštitučný nárok neuplatnili v zmysle zákona č. 87/1991 Zb. (v stanovených lehotách nevyzvali povinnú osobu na vydanie nehnuteľností a reštitučný nárok si neuplatnili na súde), súd preto žalobu o ich vydanie zamietol. Pre nedostatok naliehavého právneho záujmu (§ 80 písm. c/ O.s.p.) súd zamietol žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam s odôvodnením, že účastníkom svedčila ochrana práv podľa reštitučných predpisov (špeciálnej úpravy), ktorá vylučovala použitie všeobecnej úpravy (o určenie vlastníckeho práva); napokon neúspešní žalobcovia v konaní o vydanie vecí podľa reštitučných predpisov by nespĺňali podmienku faktickej držby nehnuteľností. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, lebo si ich náhradu neuplatnil.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcov rozsudkom zo 16. februára 2011, sp. zn. 4 Co 219/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako i s jeho právnym posúdením veci. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd zvlášť vyjadril k listu zo 16. apríla 1991 vyhotoveného JUDr. L. H. (predloženého odvolateľmi), v ktorom sa uvádza, že 22. januára 1991 bol doručený list Bytovému podniku Bratislava III vo veci žalovaného 2/ o „navrátenie prepadného majetku“. Uviedol, že v zmysle § 5 ods. 4 zákona č. 87/1991 Zb. žalobcovia mohli svoj nárok uplatniť na súde do jedného roka odo dňa účinnosti tohto zákona, z obsahu spisu vyplýva, že reštitučný nárok v prekluzívnej lehote neuplatnili, preto zanikol. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, ktoré odôvodnili nesprávnym právnym posúdením veci a preto ho navrhli zrušiť. Uviedli, že nárok na vydanie nehnuteľností im vznikol zo zákona, pretože rozhodnutiami o ich rehabilitácii sa stali nulitnými predchádzajúce rozhodnutia ukladajúce im majetkové sankcie. Žalobcovia riadne podali žiadosť o vydanie nehnuteľností, na vybavovanie tejto záležitosti splnomocnili zástupcu. Doposiaľ im však nebolo doručené žiadne rozhodnutie o zamietnutí tejto žiadosti,

čím sa im odoprela možnosť v zákonnej lehote jedného roka domáhať sa ochrany práv na súde. Mestská časť R. spravujúca predmetné nehnuteľnosti mala záujem odstrániť krivdu, ktorá sa žalobcom stala. K tomu potrebovala súhlas vlastníka (žalovaného); žalovaný súhlas neudelil. Postup žalovaného žalobcovia nepovažujú za správny a demokratický. Podľa názoru žalobcov sa právo a spravodlivosť úplne odcudzili, častokrát sa stáva nástrojom extrémneho a nehumánneho formalizmu.

Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti v zmysle § 238 O.s.p., ktorú nezakladá ani námietka o nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p.

je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcov by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (proti rozsudku aj proti uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách

a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako i nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Ak dovolatelia odôvodňujú dovolanie vadami uvedenými v ustanovení § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., dovolací súd napadnuté rozhodnutie z týchto aspektov neposudzoval, pretože ich dovolanie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne neprípustné. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolatelia existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

Obsah dovolacích námietok v tomto prípade smeroval predovšetkým k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K uvedenému treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003) a nedopúšťa sa žiadnej z vád uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), o taký prípad však v prejednávanej veci nešlo; nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezakladá ani prípustnosť dovolania v zmysle § 237 (vid' tiež

R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právneho záveru súdov z hľadiska splnenia podmienok oprávnených osôb v zmysle reštitučných predpisov pre vydanie nehnuteľností, (t.j. existencia zákonnej povinnosti povinnej osoby vydať nehnuteľnosti oprávneným osobám z dôvodu ich rehabilitácie; neodôvodnenosť súhlasu žalovaného s vydaním nehnuteľností; neoznámenie rozhodnutia povinnej osoby o nevyhovení žiadosti oprávnených osôb vydať nehnuteľností a podobne), boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľmi vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ktorom dovolatelia tiež poukazovali na to, že právna úprava o zmiernení niektorých majetkových krívd v minulosti (týkajúca sa reštitučných nárokov) nie je spravodlivá a značne sa odcudzila v dôsledku extrémneho formalizmu, dovolací súd sa zaoberal otázkou, či rozhodnutia súdov v danej veci sú preskúmateľné (§ 157 ods. 2 O.s.p.), netrpia tzv. arbitrárnosťou a tak zabezpečujú účastníkom právo na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 dohovoru).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Každý má právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 77/02). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov,

ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, či arbitrárny. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa (ktoré je ťažiskové z hľadiska výsledkov odvolacieho prieskumu) zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia ale i obsahovej (materiálnej) náplni, čím je zvýraznená najmä jeho určitosť (prehľadnosť), zrozumiteľnosť i presvedčivosť. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, čoho sa žalobcovia žalobou domáhali a z akých dôvodov, aké bolo stanovisko žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t.j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností účastníkov konania vo vzťahu k žalobe uplatnenému návrhu (porovnaj č.l. 103 - 108 spisu). V posudzovanej veci súdy zistili, že žalobcovia titulom dedičstva po svojom otcovi (rozhodnutím Štátneho notárstva Bratislava III č. D 278/82 zo 6. júla 1982) nadobudli vlastnícke právo k dotknutých nehnuteľností v stanovených podieloch. Na základe odsudzujúcich rozsudkov z roku 1985 pre trestný čin opustenia republiky ich vlastnícky podiel na nehnuteľnostiach prešiel v zmysle § 453a Občianskeho zákonníka na Československý štát. V roku 1990 boli obaja žalobcovia účastní rehabilitácie podľa zákona č. 119/1990 Zb., v dôsledku toho došlo k zrušeniu odsudzujúcich trestných rozsudkov. Súdy považovali žalobcov za oprávnené osoby (§ 3 zákona č. 87/1992 Zb.), ktorých vlastnícke právo prešlo na štát zákonom predpokladaným spôsobom (v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 87/1991 Zb.) a z toho dôvodu na vydanie nehnuteľností aplikovali reštitučný

predpis – zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších prepisov. Podľa názoru súdov žalovaní svoj reštitučný nárok neuplatnili na súde v lehote určenej v ustanovení § 5 ods. 4 zákona č. 87/1991 Zb. (do 1. apríla 1992) a povinnú osobu nevyzvali na vydanie nehnuteľností do 1. októbra 1991 v zmysle § 5 ods. 2 zákona č. 87/1991 Zb., s čím zákon spája preklúziu ich práv, preto žalobe v časti (o vydanie nehnuteľností) nevyhoveli. Zamietnutie žaloby o určenie práva k nehnuteľnostiam zdôvodnili nedostatkom naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. vzhľadom na možnosť ochrany ich práv podľa špeciálnych reštitučných predpisov, čo žalobcovia aj využili. Odvolací súd v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu, že sa stotožnil s jeho skutkovými zisteniami i právnym posúdením veci; zároveň tiež vysvetlil, z akých dôvodov nepovažoval odvolacie námietky za dôvodné.

Dovolací súd z uvedeného hľadiska (zdôrazňujúc, že sa nezaoberal správnosťou právneho posúdenia veci) nezistil, aby dôvody rozhodnutia boli zjavne neodôvodnené, svojvoľné, či príliš formálne.

K názoru dovolateľov, že právo a spravodlivosť sa odcudzili (zrejme tým dovolatelia mienili vysloviť nesúhlas so zákonnou úpravou, ktorá limituje čas, dokedy možno uplatniť reštitučný nárok - pozn. dovolacieho súdu) je potrebné uviesť, že súd je viazaný všeobecne záväzným právnym predpisom a len v prípade, ak by dospel k záveru, že tento je v rozpore s ústavou, mohol by konanie prerušiť pre zaujatie stanoviska ústavným súdom (§ 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., čl. 144 ods. 1, 3 ústavy). K takémuto záveru však konajúce súdy nedospeli, preto viazaní zákonom boli povinné na vec aplikovať príslušnú právnu (zákonnú) úpravu.

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania žalobcov vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania,

lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková